

РЕШЕНИЕ

№ 1067

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6674** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ във връзка с чл. 112, ал. 1, т. 4 от Закона за здравето /ЗЗ/.

Образувано е по жалба на Р. А. С. срещу Експертно решение на НЕЛК № 0163 от зас.009 от 19.05.2020г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК № 0633 от зас. 041 от 2.03.2020г относно определената начална дата на инвалидизация- 2.03.2020г.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на решението, поради противоречие с материално-правните разпоредби. Обосновава подробни доводи, че от датата на изтичане на последния болничен лист 24.10.2019г до датата на освидетелстването 2.03.2020г обективното му здравословно състояние е непроменено. В с.з. чрез процесуалния си представител твърди, че към 24.10.2019г здравословното му състояние е било значително по-тежко отколкото към 2.03.2020г. Поради това и приложение следвало да намери чл.70 ал.2 от НМЕ, а не чл.70 ал.5 от НМЕ, както е приел НЕЛК. Моли съда да отмени решението на НЕЛК в обжалваната му част и да определи начална дата на инвалидизация 24.10.2019г. Претендира разности.

Ответникът - Национална експертна лекарска комисия в писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли. Претендира юриск.възнаграждение.

Заинтересованите страни не вземат становище по жалбата.

СПП, редовно уведомена, не изпраща представител и не участва в процеса.

Административен съд-София-град след като прецени доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С ЕР на ТЕЛК № 0633 от зас. 041 /2.03.2020г. при УМБАЛ [фирма] е извършено преосвидетелстване на жалбоподателя, определена му е 75% трайно намалена работоспособност за срок от 3 години, с дата на инвалидизиране 2.03.2020г-датата на освидетелстването предвид, че лицето работи. Така постановеното решение е обжалвано от Р. А. С. пред НЕЛК в срока по чл. 112, ал. 1, т. 3 от ЗЗ, единствено по отношение на датата на инвалидизиране.

По повод жалбата е постановено и оспореното Експертно решение на НЕЛК № 0163 от зас.009 от 19.05.2020г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК № 0633 от зас. 041 от 2.03.2020г. относно определената начална дата на инвалидизация-2.03.2020г. Прието е, че датата на инвалидизиране 2.03.2020г., явяваща се дата на постановяване на ЕР на ТЕЛК, е правилно определена на основание чл. 70, ал. 5 от Наредба за медицинската експертиза, като периода от 24.10.2019г до 2.03.2020г следва да се оправдае с друг законоустановен отпуск.

Като доказателство по делото е прието и цялото медицинско досие на жалбоподателя, изслушана е СМЕ относимостта на която съдът ще коментира при правните изводи.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното експертно решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Решенията на органите на експертизата имат двойствен характер – от една страна те са индивидуални административни актове, а от друга страна са експертни медицински заключения.

Обжалваното решение на НЕЛК е издадено от компетентен орган съгласно императивната разпоредба на чл. 49, ал. 1 от Правилника за устройство и организация на работата на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи /ПУОРОМЕРКМЕ/ - специализиран състав по неврологични, очни, УНГ и ССЗ болести, определен съобразно водещата диагноза „мозъчен инсулт“. В оспорваното решение на НЕЛК са описани причините поради които се потвърждава ЕР на ТЕЛК в обжалваната му част, мотиви се съдържат и в документи по преписката/ в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/, поради което и актът е мотивиран. Актът е постановен от компетентен по смисъла на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето във връзка с чл. 3, от Наредбата за медицинската експертиза – (НМЕ) орган, в установената от чл. 59, ал. 2 от АПК форма и при спазване на административно-производствените правила.

На следващо място, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при постановяване на процесното ЕР на НЕЛК.Оспорваното решение на НЕЛК е постановено по документи. С него се проверява законосъобразност на ЕР на ТЕЛК в частта относно приетата дата за инвалидизиране. Това кореспондира с регламентираното в чл. 50, ал. 1 от

ПУОРОМЕРКМЕ според който Националната експертна лекарска комисия се произнася въз основа на медицинската и друга документация.

В оспореното решение е разгледана и коментирана приложената документация. Основният спорен въпрос по делото е свързан с преценка коя следва да бъде началната дата на инвалидизиране- 24.10.2019г- датата на изтичане на последния болничен лист или 2.03.2020г, както е приел ответника – датата на освидетелстването от ТЕЛК, тоест кое е приложимото правно основание чл. 70, ал. 5 от НМЕ или чл. 70, ал. 2 от НМЕ за определяне датата на инвалидизиране. Спорът е правен и се концентрира най-общо в правилното приложение на материалния закон, в частност относно приложението на разпоредбите на чл. 70, ал. 2 и ал. 5 от НМИ по отношение на процесния казус.

Съгласно чл. 61, ал. 1, т. 4 от НМЕ, експертната на трайно намалената работоспособност включва определяне на началната дата на трайно намалената работоспособност (дата на инвалидизиране).

Нормативно установените начини за определяне на датата на инвалидизиране се съдържат в разпоредбата на чл.70 от НМЕ.

Според чл.70 ал.2 от НМЕ когато лицето е било във временна неработоспособност и е преминало непосредствено в инвалидност, за дата на инвалидизиране се приема денят, от който е приключила временната неработоспособност по болничните листове. Жалбоподателят твърди, че именно това е приложимата разпоредба.

Ответникът е приел по арг. от чл.70 ал.5 от НМЕ според който когато лицето работи или се намира в платен или неплатен отпуск, за дата на инвалидизиране се определя датата на освидетелстването и е определил дата 2.03.2020г .

Преди всичко следва да се отбележи, че наличието на определено заболяване не означава автоматично признаване на инвалидизация, като от основно значение е функционалния дефицит, който причинява дадено заболяване. Преминаването непосредствено в инвалидност след временната нетрудоспособност по смисъла на чл. 70, ал. 2 от НМЕ предполага, че след временната нетрудоспособност, непосредствено да е настъпило трайно намаление на работоспособността на лицето, вследствие на установеното заболяване. В случая такива данни не са налице. Напротив, от изслушаната СМЕ която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена, от заявеното от вещото лице в с.з. , от документите по делото, се установява, че жалбоподателят е бил хоспитализиран от 4.12.2019г до 6.12.2019г в УМБАЛ „Св. А.“ /л. 82 от делото/, не по повод заболяването си „мозъчен инсулт“, а по друг повод- травма на главата и врата, мозъчно сътресение, където са му правени изследвания, отразени в частта „придружаващи заболявания“ и „обективно състояние“, като в неврологичния статус е посочено „десностранна централна остатъчна хемипареза“, което означава, че е подобрен двигателния дефицит за дясната ръка /от плегия към пареза/, ВКФ са б.о.- не се отчитат говорни смущения, означаващо добро обратно развитие на частичната моторна афазия, описана на 24.10.2019г .В неврообразната диагностика м. 12.2019г КТ на мозък също е отчетено липса на данни за интрацеребрална хеморагия. Вещото лице е категорично в заключението си, че от 24.10.2019г до 2.03.2020г. когато е освидетелстван жалбоподателят след преглед се отчита подобрене във функционалния дефицит относно дясната ръка, не се описват говорни смущения и походката, както е документирано в ЛКК от 24.10.2019г.

При тези установявания, безспорно след 24.10.2019г /датата на изтичане на

последния болничен лист/ до датата на освидетелстването 2.03.2020г. е имало подобрене в здравословното състояние на жалбоподателя. Не се установява влошаване на състоянието му вследствие на заболяването му поради което е бил във временна неработоспособност. За пълнота следва да се отбележи, че в медицинското досие не са налични данни за други периоди на временна нетрудоспособност поради основното му заболяване, касаещи период след 24.10.2019г. След 24.10.2019г. не е налице влошаване на здравословното му състояние, вследствие на установеното заболяване, а напротив добро обратно развитие. След периода на временна нетрудоспособност състоянието на жалбоподателя се е подобрило, респ. функционалният дефицит, причинен от заболяването му е променен в положителна насока.

Разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от НМЕ намира приложение при всички случаи, в които освидетелстваното лице е било във временна неработоспособност и е преминало непосредствено в инвалидност, независимо от това дали след това е продължило да работи по трудово или служебно правоотношение, като същественото в конкретният случай е, здравословното състояние на жалбоподателя непосредствено след временната нетрудоспособност. В случая то се е подобрило, поради което и не са налице основанията за определяне датата на инвалидизиране по реда на чл. 70, ал. 2 от НМЕ.

С оглед, че към датата на освидетелстване, жалбоподателят е бил в трудово правоотношение, по който факт не се спори, то приложимата в случая разпоредба е тази на чл.70 ал.5 от НМЕ, както правилно е приел и ответника.

Предвид гореизложеното, решението на НЕЛК в оспорената му част не страда от релевираните в жалбата пороци, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

На ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. А. С. срещу Експертно решение на НЕЛК № 0163 от зас.009 от 19.05.2020г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК № 0633 от зас. 041 от 2.03.2020г. относно определената начална дата на инвалидизация- 2.03.2020г.

ОСЪЖДА Р. А. С. да заплати на НЕЛК юриск. възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

